

Враження після відвідання Національного художнього музею України.

Автор: Герасименко Руслана. Гр. Біотехнології

Відвідавши Національний художній музей України, я виявила, що багато картин мені не тільки сподобалися, а й зацікавили тією майстерністю, з якою вони були виконані. Я неначе відчула настрої кожного художника при їх створенні. Коли переді мною постало завдання виділити 2 роботи, які мені найбільше сподобалися, я довго вагалася із вибором, але все ж вирішила зупинитися на таких творіннях живопису, як «Гість із Запоріжжя» Фотія Красицького та «Повернення» Володимира Костецького.

Перша («Гість із Запоріжжя», автор Фотій Красицький) належить до надбань українського живопису періоду XIX ст. — початку XX століття.

Дуже часто в своєму житті я зустрічала репродукції цієї картини, часто бачила її в різних книжках та альбомах. Для мене великою радістю стало те, що я зустріла її в оригіналі. І може хтось назве її занадто банальною, може в ній і немає супергеніальної гри тіней, чи ще там чогось, на чому я не дуже розуміюсь, вона завжди пробуджувала в мені якусь радість, гордість за мою таку мальовничу Батьківщину та багату історію. Робота наче випромінює якесь світло й тепло, від якого навіть піднімається настрій. Ну і, безперечно, виконана вона із неймовірною майстерністю, автор наче наділив її радістю, якою, без жодних сумнівів, була наповнена його душа у момент написання картини. Що ж до самого змісту, то я наче спостерігаю за теплими відносинами українців, передаванням життєвих цінностей між поколіннями: привітна скатертина з різними найдками та напоями в гарному посуді; гість, очевидно, грав або гратиме на бандурі; а ось жінка і

дівчина позвали хлопчика, щоб побачив прибульця, знав на кого рівнятися, а той червоніє, соромиться... І літо надворі, і день сонячний... Загалом, саме таким я бачу український колорит, саме такими щирими я хочу бачити відносини українців.

Інша картина, яка мене вразила, це картина «Повернення» Володимира Костецького, яка є частиною мистецтва України періоду ХХ століття — початку ХХІ століття. В цій роботі показана радісна подія: повернення, ймовірно, батька до своєї сім'ї. Але сум навіть є усвідомлення того, що ця радість виникла на фоні аж ніяк не радісних подій, адже жорстокі фронти Великої Вітчизняної війни забрали немало життів. Смерть нависала і над цим чоловіком. Його сім'я знала це, немало сил було витрачено на хвилювання та очікування. А тепер вони разом. Дружина від радості просто перепоვნена емоціями, старша жінка нарешті заспокоїла своє внутрішнє переживання, ну і хлопчик, ніби

говорить: «Ну нарешті ти повернувся, татку!» І тепер хочеться вірити що все в них буде добре, що тепер їм не страшні жодні труднощі в житті, вони будуть тепер жити щасливо, бо вони – разом!

Зображене нагадало мені, що я є щасливою, оскільки живу у мирний час і маю рідних людей. Дивлячись на цю картину, ми маємо нагадувати собі про непрості часи, які пережила наша країна, вшановувати пам'ять тих, хто загинув, захищаючи свій (та й наш) Дім, ЦІНУВАТИ те, що наші батьки, дідуся і прадідуся мали щастя повернутися, і тому є ми, що вони змогли відродити нашу країну, і тому є те, що ми маємо.

Між іншим, хочу додати, що на картині «Повернення» зображений реальний сходивий майданчик перед квартирою художника на вулиці Великій Житомирській, біля Андріївського узвозу, де жила його сім'я і згодом мешкав його син, Олександр Костецький.